

[Morten Lange.]

mende, ikke er den allermest geniale regulator for en produktion, som forskydes væsentligt hurtigere. Det viser sig da også, at netop fordi man har indført en regulering ved hjælp af kornordningen, sker der udsving af den ene eller den anden art, og så står man pludselig og mangler svin, eller der indtræffer andre calamiteter.

Jeg kan naturligvis godt forstå meningen, når det ærede medlem hr. H. C. Toft i denne anledning mener at kunne tilbyde en løsning: hvis ministeren nøje vil følge, hvordan det går med grisetillæggene, og derfor finder en særlig snedig dag om året, hvor han kan fremsætte sit kornlovsforslag. Men det er i virkeligheden ikke nok.

Skal man lave en regulering af vor svineproduktion, skal det selvfølgelig ske efter regler, som er rationelle og har dette formål, og ikke indirekte ad omveje gennem en kornlov, som har mange andre virkninger, virkninger også for produktionen af æg og på en hel masse andre ting. Når dertil kommer, at denne statsstøtte til landbruget, som også er indbygget i forslaget, næppe kan siges at være rationel og i høj grad må siges at være til fordel for det store landbrug, og når yderligere dertil kommer, at kornordningen med dens forskellige refusionsordninger til mindre landbrugere o.s.v. er administrativt såre indviklet, må man nok spørge, om det ikke var muligt for den højtærede landbrugsminister at finde frem til en enklere og noget mere effektiv lovgivning, hvis det er nødvendigt til fremme af de formål, som kornloven først og fremmest sigter på, hvad angår reguleringer.

Det forekommer mig, at når man kan lave kontraktavl for ærter, kunne det også tænkes, at man kunne lave kontraktavl for svin, bare for at nævne en af de mere simple løsninger, som man kunne give sig til at se på.

Så har jeg forstået, at et af argumenterne for, at vi nødvendigvis skal have en kornordning også i år, er, at den er en del af den meget omtalte helhedsløsning. Lad os nu lige prøve at holde fast på det et kort øjeblik. Helhedsløsningen havde som sigte at give så nogenlunde ensartede tillæg til de forskellige indkomstgrupper her i befolkningen, og det blev rationeret ud i så og så mange kroner og øre med en svag stig-

ningstakt o. s. v. Det forudsætter naturligvis, at loven om indseende med priser så nogenlunde er regulerende for prisudviklingen her i landet. Nu ved vi jo altså, at der i hvert fald er sket en overordentlig glædelig udvikling på et bestemt prisområde, nemlig landbrugets eksportpriser. Så hvis der skal være mening i at påberåbe sig helhedsløsningen, synes jeg, at der kunne være al mulig god grund til at tage det spørgsmål op, om vi i helhedsløsningens mere eller mindre, skal vi sige velprofilerede ånd nu ikke er kommet for skade at give en forkert form for regulering på dette område. Jeg tror, at hele spørgsmålet om landbrugsstøtteleven som et led i helhedsløsningen trænger til en revision i betragtning af de senere tiders udvikling, som uægtelig har ændret det beregningsgrundlag, hvorpå vi under helhedsløsningen regnede ud, hvorledes de forskellige ting burde være. Så jeg mener, at henvisningen til helhedsløsningen i virkeligheden er en ret så farlig sag. Jeg tror egentlig, man ville stå sig bedre ved at benytte netop henvisningen til denne løsning til at gennemgå, om en sådan landbrugsstøtte i øjeblikket er nødvendig, og om den er af rimeligt omfang. Jeg er ikke i tvivl om, at de argumenter, som vi fra vor side fremsatte sidste år mod denne ordning og mod de øvrige landbrugsstøtteordninger, vil have samme kraft i år. Vi må sørge for at komme frem til en langt mere rationel form for støtte til landbruget end den, vi er nået til gennem ordninger, hvoraf den ene er mere indviklet end den anden, og som i vid udstrækning strider mod deres formål.

Hvis vi under udvalgsarbejdet kunne få en sådan debat i gang, at kornloven for høståret 1964 får karakter af en afviklingsordning, således at vi i fremtiden kan undgå den slags administrativt makværk, så skal mit parti med glæde stille frem imod en eller anden form for vedtagelse i enighed. Men hvis forhandlingerne i udvalget skal gå i den retning, som det ærede medlem hr. H. C. Toft ønskede, og som den ærede ordfører for partiet venstre naturligvis slog fast, nemlig at landbruget er ene om at bære de øgede udgifter o. s. v., er jeg helt sikker på, at jeg på forhånd kan give en nogenlunde sikker garanti for, at der for mit partis vedkommende ikke vil blive